

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 20 dyrektywy 2003/54/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 96/92/WE należy interpretować w ten sposób, że zobowiązuje on państwa członkowskie do przyjęcia uregulowań, na mocy których każdy podmiot, o ile system elektroenergetyczny posiada „konieczną zdolność”, ma prawo swobodnego wyboru sieci elektroenergetycznej — przesyłowej lub dystrybucyjnej — do której ma mieć on dostęp, a operator danego systemu jest zobowiązany zapewnić temu podmiotowi dostęp do sieci?

⁽¹⁾ Dz.U. L 176, str. 37

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 16 maja 2007 r. — Sony Music Entertainment (Germany) GmbH przeciwko Falcon Neue Medien Vertrieb GmbH

(Sprawa C-240/07)

(2007/C 170/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona wnosząca kasację: Sony Music Entertainment (Germany) GmbH

Strona pozwana: Falcon Neue Medien Vertrieb GmbH

Pytania prejudycjalne

1. Czy czas ochrony przewidziany w dyrektywie 2006/116/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie czasu ochrony prawa autorskiego i niektórych praw pokrewnych (dyrektywa w sprawie czasu ochrony), przy spełnieniu warunków określonych w art. 10 ust. 2 tej dyrektywy, ma zastosowanie także wówczas, gdy dany przedmiot ochrony nigdy nie był chroniony w państwie członkowskim, w którym ochrona jest poszukiwana?
2. W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:
 - a) Czy przepisy państw członkowskich dotyczące ochrony uprawnionych niebędących obywatelami jednego z państw członkowskich Wspólnoty, stanowią przepisy krajowe w rozumieniu art. 10 ust. 2 dyrektywy w sprawie czasu ochrony?

- b) Czy zgodnie z art. 10 ust. 2 dyrektywy w sprawie czasu ochrony, czas ochrony przewidziany w dyrektywie znajduje zastosowanie także do przedmiotów ochrony, które w dniu określonym w art. 13 ust. 1 dyrektywy spełniały wprawdzie kryteria ochrony wynikające z dyrektywy Rady 92/100/EWG⁽²⁾ z dnia 19 listopada 1992 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawa autorskiemu w zakresie własności intelektualnej, lecz do których prawa przysługują podmiotom niebędącym obywatelami jednego z państw członkowskich Wspólnoty?

⁽¹⁾ Dz.U. L 372, str. 12

⁽²⁾ Dz.U. L 346, str. 61

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus (Estonia) w dniu 21 maja 2007 r. — JK Otsa Talu OÜ przeciwko Põllumajanduse Registrite ja Informatsiooni Amet (PRIA)

(Sprawa C-241/07)

(2007/C 170/24)

Język postępowania: estoński

Sąd krajowy

Riigikohus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: JK Otsa Talu OÜ

Strona pozwana: Põllumajanduse Registrite ja Informatsiooni Amet (PRIA)

Pytania prejudycjalne

1. Czy jest to zgodne z celami wsparcia w rozumieniu art. 22 do art. 24 rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999⁽¹⁾ z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz zmieniającego i uchylającego niektóre rozporządzenia
 - a) jeśli wsparcie może być przyznawane nadal tylko tym wnioskodawcom, w odniesieniu do których, w ramach odpowiedniego programu, już w ubiegłym roku budżetowym wydano decyzję o przyznaniu pomocy rolnośrodkowej (wsparcia metod produkcji rolniczej zaprojektowanych w celu ochrony środowiska i utrzymania terenów wiejskich) i na których ciążyą zobowiązania związane z tą formą pomocy,
- czy też

- b) jeśli w roku budżetowym wsparcie jest udzielane także nowym wnioskodawcom, którzy są gotowi zobowiązać się do produkcji w sposób przyjazny środowisku i którzy prowadzą produkcję w sposób spełniający odpowiednie wymogi?
2. Jeśli na pytanie pierwsze winna zostać udzielona ta druga odpowiedź, czy w przypadku, gdy w ramach realizacji programu okaże się, iż nie ma wystarczających środków budżetowych na udzielenie pomocy po raz pierwszy, czy art. 24 ust. 1 w związku z art. 37 ust. 4 oraz art. 39 rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 umożliwia państwu członkowskiemu
- a) zmianę pierwotnie obowiązujących przepisów i wymogów dotyczących wnioskowania o udzielenie pomocy rolnośrodowiskowej oraz jej przyznawania i wydanie przepisu, zgodnie z którym o udzielenie pomocy można wnioskować jedynie wtedy, gdy w ubiegłym roku budżetowym wydano decyzję o przyznaniu pomocy na rzecz wnioskodawcy, na którym z tego powodu ciąży aktualne zobowiązanie do produkcji w przyjazny środowisku sposób,
- czy też
- b) proporcjonalne obniżenie kwot pomocy dla wszystkich wnioskodawców, którzy spełniają wymogi przyznania pomocy rolnośrodowiskowej?

(¹) Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 80.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 15 marca 2007 r. w sprawie T-5/07 Belgia przeciwko Komisji, wniesione w dniu 18 maja 2007 r. przez Królestwo Belgii

(Sprawa C-242/07 P)

(2007/C 170/25)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Belgii (przedstawiciele: L. Van den Broeck, pełnomocnik, J.-P. Buyle i C. Steyaert, avocats)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego postanowienia;

- stwierdzenie, że skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez wnoszącego odwołanie przeciwko Komisji (sprawa T-5/07) jest dopuszczalna i w konsekwencji uwzględnienie żądań wnoszącego odwołanie podniesionych w skardze o stwierdzenie nieważności oraz, w stosownym przypadku, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi w celu wydania orzeczenia w przedmiocie skargi;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania odwoławczego oraz postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżone postanowienie jest dotknięte błędem w uzasadnieniu, ponieważ, naruszając art. 111 regulaminu Sądu, Sąd przywołał orzecznictwo dotyczące przypadku lub dającego się usprawiedliwić błędowi nie wskazując powodów, dla których okoliczności przywołane przez skarżącego nie wypełniają znamion przypadku albo dającego się usprawiedliwić błędowi.

W ramach zarzutu drugiego wnoszący odwołanie podnosi następnie, że orzekając, iż kwestie związane z funkcjonowaniem organów skarżącego nie mogą same w sobie nadać błędowi charakteru błędowi dającego się usprawiedliwić, Sąd naruszył prawo stosując znamiona dającego się usprawiedliwić błędowi. Z orzecznictwa wspólnotowego dotyczącego dającego się usprawiedliwić błędowi wynika mianowicie, że zachodzić muszą szczególne okoliczności, przy czym nie mają znaczenia ramy, w których one zachodzą.

W ramach zarzutu trzeciego wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo, a co najmniej spoczywający na nim obowiązek uzasadnienia, nie dokonując oceny jednego z argumentów podniesionych przez skarżącego, który dotyczył nadmiernego jego obciążenia wynikającego z odrzucenia wniesionej przez niego skargi jako niedopuszczalnej, podczas gdy skarżący wykazał w sprawie dużą staranność i w szczególności złożył skargę za pośrednictwem faksu odpowiednio długo przed upływem terminu na złożenie skargi.

W ramach zarzutu czwartego wnoszący odwołanie podnosi w końcu, że odrzucenie skargi ze względu na wniesienie jej po upływie terminu, mimo że uprzednio została ona zakomunikowana sekretarzowi w terminie za pośrednictwem faksu, jest niezgodne z zasadą proporcjonalności. Poszanowanie tej zasady wymaga jego zdaniem, aby skarga, która została złożona w sekretariacie w formie faksu, w terminie określonym w traktacie WE, nie była odrzucana jako niedopuszczalna, nawet, jeśli podpisany oryginał skargi wpłynął do sekretariatu po upływie 10 dni, ponieważ skarga ta wpłynęła w okresie 10 dni po ostatnim dniu, w którym możliwe było złożenie skargi w formie faksu.